

Sygn. akt VIII C 637/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 61,51 zł (sześćdziesiąt jeden złotych i pięćdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 listopada 2020 roku do dnia zapłaty;

oddala powództwo w pozostałej części;

zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.417 zł (jeden tysiąc czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa kwotę 1.010,83 zł (jeden tysiąc dziesięć złotych i osiemdziesiąt trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 637/21

UZASADNIENIE

W dniu 7 lipca 2021 roku powód (...) Sp. z o.o. w Z., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zapłatę kwoty 2.174,40 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1.350,70 zł od dnia 13 marca 2021 roku do dnia zapłaty i od kwoty 823,70 zł od dnia 25 listopada 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, iż w ramach prowadzonej działalności powód, będący autoryzowanym serwisem naprawczym marki R. i D., dokonał naprawy pojazdów marki R. (...) i R. (...) uszkodzonych w wyniku zdarzeń drogowych, których sprawcy byli ubezpieczeń w zakresie OC u pozwanego.

Z tytułu przeprowadzonych napraw powód wystawił faktury, w zakresie których pozwany uznał wszystkie wymienione w ich treści czynności, obniżył jednak stawkę za rbg, zakwestionował współczynnik odchylenia dla materiałów lakierniczych pomimo, że powód nie stosuje lakierów S./N., a jedynie lakiery o wyższych standardach i parametrach, oraz koszty obsługi szkody i mycia pojazdu, co jest sprzeczne z rekomendacją Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady Technicznej. Pełnomocnik wskazał również, że powód wykonał naprawę zgodnie z opisem uszkodzeń zaakceptowanym przez ubezpieczyciela, przy uwzględnieniu rynkowych stawek za rbg oraz technologii producenta

pojazdu. Na dochodzone roszczenie składa się uzupełniające odszkodowanie. Wyjaśnił ponadto, że powód nabył przedmiotową wierzytelność w drodze umowy cesji. **(pozew k. 5-8)**

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. Na wstępie pełnomocnik podniósł zarzut braku legitymacji biernej w odniesieniu do żądania wypłaty dalszego odszkodowania w ramach szkody nr (...) akcentując, że jej sprawca nie posiadał

u pozwanego polisy OC (był ubezpieczony w (...)), a pozwany dokonał likwidacji szkody w ramach (...). W odniesieniu do szkody z dnia 23 września 2020 roku pełnomocnik wyjaśnił, że pozwany weryfikując fakturę za naprawę obniżył stawkę za rbg z kwoty 200 zł netto do 150 zł netto, tj. mającej rynkowy charakter, zakwestionował ponadto koszty z tytułu przyjęcia i obsługi szkody, utylizacji materiałów, jazdy próbnej oraz mycia, sprzątnięcia pojazdu i dezynfekcji pojazdu. Nie uznał również zwyczajki z tytułu odchylenia na materiałach lakierniczych. W zakresie wymienionych kosztów pełnomocnik podniósł, że potencjalne ubrudzenie pojazdu nie pozostaje w związku ze szkodą, a samo mycie jest elementem technologii przeprowadzanej naprawy, że utylizacja materiałów oraz obsługa szkody stanowią koszty związane z prowadzoną przez powoda działalnością, że zakres uszkodzeń nie uzasadniał jazdy próbnej. Odnośnie kosztów materiału lakierniczego wyjaśnił, że koszt odchylenia na tychże nie został przez powoda udowodniony, powód nie przedstawił własnej technologii lakierowania renowacyjnego i dla rozliczeń posługuje się powszechnie akceptowaną technologią niezależnego dostawcy systemu (...). Tym samym nie jest on uprawniony do wprowadzenia w tym zakresie żadnych korekt. **(odpowiedź na pozew k. 89-96)**

W toku procesu powód cofnął pozew w zakresie kwoty 1.350,70 zł wraz z odsetkami w związku z podniesionym przez pozwanego zarzutem braku legitymacji biernej w odniesieniu do szkody z dnia 10 lutego 2021 roku.

W pozostałym zakresie strony podtrzymały stanowiska w sprawie. Postanowieniem z dnia 18 listopada 2021 roku Sąd umorzył postępowanie

w części, w jakiej powód cofnął powództwo. **(pismo procesowe k. 124-128v., k. 133, k. 139-139v., postanowienie k. 135, protokół rozprawy k. 154-155)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest autoryzowanym serwisem naprawczym samochodów marki R. i D.. W ramach wykonywanych napraw pojazdów powód stosuje jedynie lakiery marki p. (...) oraz (...), nie stosuje natomiast produktów firmy (...)/N.. **(wyciąg z kontraktu handlowego k. 53, wyciąg z umowy współpracy k. 54, oświadczenie k. 55, okoliczności bezsporne)**

W ramach prowadzonej działalności powód podjął się naprawy należącego do A. G. samochodu marki R. (...) o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 23 września 2020 roku. Szkada była likwidowana z OC sprawcy, ubezpieczonego w pozwanym Towarzystwie (...), który zarejestrował ją pod numerem (...).

W dniu 5 października 2020 roku poszkodowany przeniósł na powoda wierzytelność przysługującą mu względem pozwanego z tytułu odszkodowania za wystąpienie szkody komunikacyjnej z dnia 23 września 2020 roku. Powód został przy tym upoważniony do zgłoszenia szkody oraz reprezentowania poszkodowanego w całym procesie jej likwidacji.

W związku z wykonaną naprawą, której zakres oznaczono w kalkulacji naprawy, powód wystawił w dniu 10 listopada 2020 roku fakturę VAT

nr (...) na kwotę 7.123,23 zł z terminem płatności do dnia 24 listopada 2020 roku, którą następnie przesłał ubezpieczycielowi.

Pierwotnie na rzecz powoda została wypłacona kwota 2.459,47 zł, ustalona na podstawie sporządzonego przez pozwanego kosztorysu, o czym ubezpieczyciel powiadomił decyzją z dnia 20 października 2020 roku. Po otrzymaniu faktury za naprawę pozwany zdecydował o dopłacie kwoty 3.890,06 zł.

W wiadomości email z dnia 25 listopada 2020 roku powód wezwał pozwanego do dopłaty w terminie 3 dni kwoty 823,70 zł tytułem brakującej części wynagrodzenia z tytułu wykonania naprawy blacharsko-lakierniczej pojazdu marki R.. W odpowiedzi pozwany poinformował o odmowie uznania powyższego żądania. **(zeznania świadka A. G. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 30 listopada 2022 roku, faktura k. 35, wydruk wiadomości email k. 36, zlecenie naprawy k. 37, upoważnienie k. 38, umowa cesji k. 40, kalkulacja naprawy k. 43-46, wydruk dotyczący lakieru k. 47, potwierdzenie transakcji k. 48, k. 49, zweryfikowana faktura k. 100-100v., decyzja ubezpieczeniowa k. 101-101v., pismo k. 103-103v., z akt szkody: informacja z policji o zdarzeniu drogowym, zgłoszenie szkody, kalkulacja naprawy, decyzje ubezpieczeniowe; okoliczności bezsporne)**

A. G. zdecydował się naprawić pojazd u powoda, ponieważ auto to było na gwarancji i musiało być naprawione z użyciem części oryginalnych i przywrócone do stanu fabrycznego. Przedmiotowy samochód na datę szkody był przy tym serwisowany wyłącznie w J.. Poszkodowany po zleceniu naprawy nie był informowany o kosztach obsługi szkody, mycia pojazdu, czy utylizacji odpadów, nie interesował się tym, wszystko zlecił (...). **(zeznania świadka A. G. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 30 listopada 2022 roku)**

Zgodnie z Komunikatem nr 1 Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady Technicznej z dnia 12 czerwca 2018 roku, odpowiednie przygotowanie pojazdu do procesu naprawy poprzez umycie jego karoserii jest bardzo istotną czynnością, pozwala bowiem na ocenę stanu nadwozia pod kątem bezspornego określenia obszaru uszkodzeń. Wytyczne eksperckich firm certyfikujących jakość i standard napraw jednoznacznie nakazują, że samochód przed rozpoczęciem prac musi być czysty. Jednocześnie pełna ocena jakości wykonanej pracy przez serwis i klienta możliwa jest wyłącznie po myciu pojazdu. Stosownie do rekomendacji nr 3 każdorazowo przed rozpoczęciem naprawy powypadkowej należy poddać samochód procesowi mycia zewnętrznego w czasie 0,3 rbg, natomiast przed zakończeniem naprawy samochodu konieczne jest umycie karoserii i odkurzenie wnętrza pojazdu w czasie 0,5 rbg. W komunikacie, w ramach rekomendacji nr 4, przyjęto ponadto, że w przypadku, gdy serwis wykonuje czynności związane z przyjęciem szkody oraz jej procedowaniem należy naliczyć koszt tych czynności rozliczany ryczałtem w wysokości 2 rbg. **(Komunikat nr 1 Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady Technicznej z dnia 12 czerwca 2018 roku k. 56-60)**

W oświadczeniu z dnia 25 marca 2020 roku wskazano, że w 2017 roku po obniżeniu cen materiałów lakierniczych w systemie A., w wyniku wprowadzenia do koszyka lakierów premium lakieru S./N., J. Sp. z o.o. dokonał obliczeń o jaką kwotę obniżono wartość materiałów lakierniczych. Porównano 100 kosztorysów z okresu przed i po obniżce, co w przeliczeniu dało współczynnik 21%, który wyrównuje obniżkę. Dodano, że porównanie zleceń z pierwszej połowy 2016 roku (przed obniżką) i pierwszej połowy 2019 roku (po obniżce, ale z zastosowaniem współczynnika 21%) wykazało podobny stosunek materiałów zużytych przy naprawach do materiałów zafakturowanych. W konkluzji przyjęto, że zastosowanie współczynnika 21% jest właściwe i wyrównuje zastosowaną przez system A. obniżkę. W końcowej części oświadczenia znalazł się zapis, że firma (...) Sp. z o.o. w wykonywanych naprawach lakierniczych stosuje jedynie lakiery marek premium: P. oraz (...). **(oświadczenie k. 61)**

Koszt naprawy pojazdu marki R. uwzględniający zastosowanie w naprawie części oryginalnych, przy stawce za rbg 200 zł netto za prace blacharsko-lakiernicze, wyliczony - w zakresie cen części i materiału lakierniczego - w oparciu o kosztorys sporządzony przez powoda wyniósłby 6.722,69 zł brutto,

a przy stawce za rbg 150 zł netto wyniosłby 6.218,39 zł brutto.

Niezależne stawki za rbg usług blacharsko-lakierniczych na rynku (...) w 2020 roku kształtowały się wśród (...) różnych marek pojazdów od około 150 zł do około 260 zł netto (niezależnie od rodzaju płatnika).

Dla zwiększenia wartości kodu warunkowego konieczne jest porównanie przez warsztat rzeczywistych kosztów materiałów lakierniczych ponoszonych przez lakiernię do kosztów materiałów lakierniczych określonych przez kalkulację (...).

Koszt mycia pojazdu wynika z operacji technologicznej przygotowania pojazdu do naprawy i jest to koszt uzasadniony do wyszczególnienia

w kosztorysie. (...) zawiera dedykowaną operację tego typu, do której przypisany jest czas 0,3 rbg.

Jazda próbna to nazwa operacji technologicznej oznaczająca weryfikację poprawności przeprowadzenia naprawy, a nie rozumianą wprost jazdę samochodem. Każda naprawa blacharsko-lakiernicza i mechaniczna powinna być zakończona sprawdzeniem działania wszystkich systemów i prawidłowości montażu oraz wykończenia elementów.

Utylizacja materiałów, przyjęcie i obsługa szkody, dezynfekcja pojazdu, nie znajdują uzasadnienia technologicznego i nie są celowymi oraz uzasadnionymi kosztami naprawy. Koszty administracyjne i pracownicze są przy tym wliczane w stawkę za rbg, podobnie jak koszt złomowania części, którego dodatkowo nie da się jednostkowo wyszczególnić i przypisać do konkretnej naprawy. (***pisemna opinia biegłego sądowego k. 162-177***)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych przyjęto ponadto zeznania świadka. A. G. odniósł się do procesu likwidacji szkody oraz czynności, jakie zlecił powodowi. Wyjaśnił ponadto, że wybór powodowego (...) był podyktowany koniecznością naprawy samochodu R. na częściach oryginalnych oraz przywrócenia fabrycznego stanu pojazdu. Zeznania poszkodowanego były logiczne i spójne, korespondowały z pozostałym materiałem zebrany w sprawie, ich wiarygodność nie była podważana przez pozwanego, wobec czego Sąd uznał, iż stanowią one pełnowartościowy dowód w sprawie. Sąd oparł się również na pisemnej opinii biegłego sądowego K. K.. Oceniając opinię biegłego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia biegłego w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości

w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Jednocześnie opinia ta została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. W tym miejscu wyjaśnienia wymaga, że biegły dokonał wprawdzie wyliczenia kosztów naprawy samochodu marki R. bazując na kalkulacji sporządzonej przez powoda, to jednocześnie zastosował narzut na lakier perłowy (dodatkowa kwota 78,33 zł netto), czego powód nie uczynił, a także przyjął wartość części zamiennych z kalkulacji

w sytuacji, w której powód zafakturował ich zakup po cenach niższych o 112,79 zł netto. Powyższe przełożyło się na wartość normalistów (ta u powoda była niższa

o 2,26 zł netto). W konsekwencji koszt naprawy w fakturze jest mniejszy względem kalkulacji o 115,05 zł netto/141,51 zł brutto. Biegły uwzględnił także operacje naprawcze, które wynikały z systemu A., ale nie zostały wykonane przez powoda (różnica wynosi 0,3 rbg i sprawia, że wyliczenie biegłego jest wyższe o 60 zł netto). Powyższe zostało uwzględnione przez Sąd podczas ustalania wysokości szkody w pojeździe R..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w swym ostatecznym kształcie było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w niewielkiej części.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których

odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną

w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy). Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 23 września 2020 roku, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki R.. Do kolizji doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę.

Odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody). Przy czym dla ustalenia granic odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody koniecznym jest odwołanie się do podstawowych zasad przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego (art. 361 i art. 363 § 2 k.c.). Reguła wyrażona w przepisie art. 361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 przepisu art. 361 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. W myśl przepisu art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W tym miejscu wskazać należy, że w warunkach gospodarki rynkowej dla obrotu towarowego decydujące znaczenie mają reguły ekonomiczne podaży i popytu, a więc rynek, dlatego też bezsprzecznie podstawą przy obliczaniu wysokości odszkodowania powinny być ceny rynkowe.

Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku (por. m.in. wyrok SA w W. z dnia 20 listopada 2014 roku, I Aca 685/14, LEX). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, II CR

425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Wyjaśnienia wymaga ponadto, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. m.in. wyrok z dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17, L.; postanowienie z dnia 12 stycznia 2006 roku, III CZP 76/05, L.), koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Wyrażając ten pogląd Sąd Najwyższy przypomniał, że w odniesieniu do ubezpieczenia OC zastosowanie znajduje zasada pełnego odszkodowania, przy czym suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela nie może być wyższa od poniesionej szkody.

W niniejszej sprawie zakres naprawy, rodzaj części użytych do jej przeprowadzenia, były między stronami niesporne. W odniesieniu do faktury za naprawę pozwany zakwestionował stawkę za rbg, koszt obsługi szkody, mycia, sprzątnięcia i dezynfekcji pojazdu, utylizacji materiałów, jazdy próbnej, a także współczynnik odchylenia na materiałach lakierniczych.

Rozważania w powyższym zakresie rozpocząć należy od przypomnienia, że poszkodowany nie jest zobowiązany do naprawy pojazdu najtańszym możliwym kosztem. Wprawdzie poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym. W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że powód naprawił uszkodzony pojazd, z tytułu czego wystawił fakturę VAT. W dokumencie tym uwzględniono stawkę za rbg na poziomie 200 zł netto. Jeśli w ocenie pozwanego stawka ta nie miała rynkowego charakteru i była zawyżona, to winien on to wykazać. Obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest bowiem udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaofiarowanych przez powoda jest zawyżona,

a przyjęta stawka za rbg w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty naprawy nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze naprawienie uszkodzonego samochodu. W przypadku, gdy jak w niniejszej sprawie, naprawa odbywa się

w (...), a roszczenie dotyczy refundacji poniesionych kosztów naprawy, powinnością powoda jest udowodnienie, iż rzeczywiście poniósł koszty

w określonej wysokości. Udowodnienie tego jest możliwe w oparciu o dokumenty, przykładowo umowy, rachunki, faktury, które zostały załączone w poczet materiału dowodowego. Jednocześnie z wnioskowanego dowodu z opinii biegłego wynika, że stawki powoda mają charakter rynkowy, wobec czego brak jest podstaw do ich kwestionowania. Przypomnienia wymaga w tym miejscu, że powód dochodził roszczenia z tytułu rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy, których zakresu pozwany nie podważał, nie zaś kosztów hipotetycznie wyliczonych. Wobec powyższego irrelevantne znacznie ma kwestia, czy poszkodowany mógł naprawić pojazd taniej (co w świetle zasad doświadczenia życiowego niemal zawsze jest możliwe). Wyliczenie średniej stawki za rbg mogłoby mieć w istocie znaczenie w przypadku naprawy finansowanej

z ubezpieczenia AC, gdzie OWU precyzyjnie określają wartość stawki, wg której winna zostać przeprowadzona naprawa. Przy ubezpieczeniu OC i zasadzie pełnego odszkodowania brak jest podstaw do uśredniania stawki, zwłaszcza w przypadku dochodzenia kosztów faktycznie poniesionych, a ocenie winno podlegać wyłącznie to, czy zastosowana przez warsztat stawka za rbg ma charakter rynkowy. Powtórzenia wymaga, że zakład ubezpieczeń nie może ograniczać prawa poszkodowanego, co do wyboru warsztatu naprawczego. W omawianym przypadku poszkodowany zdecydował się skorzystać z usług powoda do czego był w pełni uprawniony (dla przypomnienia uszkodzony samochód był na gwarancji, co przełożyło się na konieczność jego naprawy w (...) na częściach oryginalnych), a skoro stosowana przez powoda stawka ma rynkowy charakter, to zasadne jest uwzględnienie tej stawki.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił natomiast, że był uprawniony do zwiększenia kosztów materiałów lakierniczych poprzez zastosowanie współczynnika odchylenia na poziomie 121%. Jak wyjaśnił biegły w opinii, wprawdzie system

(...) dopuszcza stosowanie indywidualnego wskaźnika dla kodu warunkowego 51, to jednak powinnością warsztatu naprawczego jest wykazanie, że wskaźnik ten jest uzasadniony w konkretnej naprawie. Niezbędne jest zatem wyliczenie kosztów materiału lakierniczego na potrzeby każdej naprawy poprzez porównanie rzeczywistych kosztów materiałów poniesionych przez lakiernię do kosztów wynikających z kalkulacji (...). Powód takiego wyliczenia nie przedstawił bazując na archiwalnych ustaleniach poczynionych w latach 2016-2019, które jednak w świetle twierdzeń biegłego uznać należy za niewystarczające.

Zdaniem Sądu niezasadne okazało się również żądanie powoda

w odniesieniu do kosztów dezynfekcji pojazdu oraz obsługi szkody. W ocenie Sądu koszty te mieszczą się w kosztach prowadzenia działalności powoda oraz są zawarte w wysokiej stawce serwisowej za rbg. Dodatkowo podkreślenia wymaga, że oodszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku

z ruchem tych pojazdów powinno odpowiadać wartości stanowiącej pełną kompensatę poniesionego uszczerbku, zatem obejmuje to wszelkie koszty, ale jedynie związane z procesem technologicznie uzasadnionej naprawy pojazdu uszkodzonego. Ten zaś nie obejmuje spornych czynności, co wprost wynika

z opinii biegłego. Niewątpliwie również powód winien wykazać, że poszkodowany zlecał czynności w postaci obsługi szkody, czy też dezynfekcji pojazdu, której to powinności nie sprostał. Wręcz przeciwnie, z depozycji poszkodowanego wynika, że czynności te nie były przedmiotem uzgodnień z (...). Co oczywiste, sam fakt poniesienia pewnych kosztów związanych z obsługą szkody nie przesądza automatycznie o tym, że zakład ubezpieczeń powinien je zwrócić. W niniejszej sprawie powód nie wykazał, jakie dokładnie czynności składały się na sporną pozycję kosztorysową, zaś sam koszt obsługi (200 zł netto !!!) w świetle zasad doświadczenia życiowego został znacznie zawyżony

i oderwany od rzeczywiście podjętych czynności i ich kosztu, co zresztą jest pochodną tego, iż powód w istocie zastosował w tym przypadku koszt ryczałtowy. W odniesieniu do utylizacji materiałów należy zaś zwrócić uwagę, że koszty utylizacji uwzględnia się na koniec miesiąca naprawy, przez co ich naliczanie

w stosunku do każdorazowej naprawy jest niecelowe. Sąd uwzględnił natomiast zasadność mycia pojazdu, która to czynność, jak wyjaśnił biegły, ma na celu zagwarantowanie wymogów technologicznych i bezpieczeństwa naprawy. Jest to operacja wynikająca z technologii naprawy i niezbędna do jej przeprowadzenia

w prawidłowy sposób. Ujęty w opinii koszt mycia na poziomie 60 zł netto jawi się przy tym jako niewygórowany, zwłaszcza jeśli uwzględni się okoliczność, że jest to czynność wykonywana co najmniej dwukrotnie (przed i po naprawie). Uzasadniony był również koszt jazdy próbnej, także bowiem ta operacja służy m.in. weryfikacji poprawności wykonanych prac naprawczych, wobec czego winna być wykonana po każdej naprawie blacharsko-lakierniczej. Co istotne czynność ta nie zawsze oznacza zawsze fizycznej jazdy pojazdem po naprawie, „jazda próbna” jest bowiem nazwą operacji technologicznej. Podsumowując powód niezasadnie naliczył koszt dezynfekcji pojazdu (160 zł netto), obsługi szkody (200 zł netto), utylizacji materiałów (50 zł netto), współczynnika odchylenia na materiałach lakierniczych (109,67 zł netto) oraz zawyżył koszt mycia (zasadne było 60 zł, nie zaś 160 zł netto). Łącznie więc koszt naprawy został zawyżony o kwotę 619,67 zł netto/762,19 zł brutto.

Wysokość szkody w pojeździe R. przedstawia się zatem w następujący sposób: wartość kosztów naprawy wynikająca z faktury powoda – 7.173,23 zł brutto (o czym była już mowa, Sąd oparł się na fakturze w zakresie kosztów części, normalistów oraz wartości materiałów lakierniczych – za wyjątkiem współczynnika odchylenia, albowiem dokumentuje ona realnie poniesione koszty przez powoda, sytuujące się poniżej kosztów wyliczonych przez biegłego) minus nienależnie naliczone koszty związane ze spornymi czynnościami – 762,19 zł brutto = 6.411,04 zł brutto (gdyby za punkt wyjścia przyjąć koszt naprawy z opinii wyliczenie byłoby następujące: 6.722,69 zł brutto minus narzut na lakier perłowy (96,34 zł brutto) minus zawyżona wartość części (141,51 zł brutto) minus zawyżony czas robocizny 0,3 rbg (73,80 zł brutto) = 6.411,04 zł brutto).

Skoro więc uzasadniony ekonomicznie koszt naprawy samochodu R. wynosi 6.411,04 zł, a z powyższego tytułu pozwany wypłacił kwotę 6.349,53 zł, to do dopłaty pozostaje 61,51 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 61,51 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 listopada 2020 roku do dnia zapłaty, oddalając pozew w pozostałym zakresie.

Przypomnienia wymaga, że niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie

z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.).

W omawianej sprawie powód określił termin płatności w wystawionej fakturze VAT, dlatego też był uprawniony żądać odsetek od należnej mu kwoty począwszy od dnia następnego.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. pozwany wygrał bowiem spór niemal w całości, wobec czego był uprawniony żądać zwrotu wszystkich poniesionych w sprawie kosztów. Te obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej – 900 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz zaliczkę na biegłego – 500 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Ponadto na podstawie art. 98 k.p.c. w zw.

z art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa kwotę 1.010,83 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.